

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 grudnia 2013 r.

sprawy **A. P. S.**,

skazanego z art. 18 § 1 w zw. z art. 280 § 1 i in. k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 czerwca 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 30 stycznia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego A. P. S.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na poczynieniu ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania świadków L. K. i C. P., podczas gdy w/w świadkowie nie zostali przesłuchani przed Sądem, ani nie ujawniono ich zeznań,
2. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 i art. 7 k.p.k., polegające na przekraczającej granice swobodności oraz sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego, ograniczającej

się de facto do poparcia trafności wniosków Sądu I instancji, a także niedostatecznym i niewłaściwym wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstaw dla uznania za niezasadne zarzutów apelacyjnych, w szczególności:

- a) nieodniesienie się do zarzutów z pkt 2 i 3 apelacji, dotyczących zeznań świadków W. L. i T. P., w zakresie w jakim są zgodne z wyjaśnieniami skazanego,
- b) odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanego w zakresie, a jakim od początku nie przyznawał się do dokonania zarzucanego czynu, mimo że zostały one poparte zgromadzonym materiałem dowodowym.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.

Przede wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja, w szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Oczywiście bezzasadny jest więc pierwszy z zarzutów kasacji. Naruszenia art. 92 i art. 410 k.p.k. może dopuścić się jedynie sąd dokonujący własnych ustaleń faktycznych. Stawianie takiego zarzutu Sądowi Apelacyjnemu w niniejszej sprawie nie może być skuteczne, gdyż Sąd ten nie dokonywał własnych pozytywnych ustaleń faktycznych, ograniczając się jedynie do wyeliminowania z opisu czynu przypisanego skazanemu okoliczności posługiwania się bronią palną.

Co do zarzutu z pkt 2 kasacji, Sąd Najwyższy uznał, że także zarzut ten ma charakter dopuszczalnego zarzutu kasacyjnego tylko w zakresie pkt 2a kasacji, tj. w zakresie, w jakim odnosi się do postępowania odwoławczego, w szczególności do

rzetelności przeprowadzonej kontroli odwoławczej. Zarzut ten nie mógł być jednak podstawą uwzględnienia kasacji, gdyż jest niezasadny. Wskazane zarzuty odwoławcze te Sąd Apelacyjny rozważył na s. 11-12 uzasadnienia wyroku i podał powody, dla których ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy mieści się – jego zdaniem - w granicach dyrektyw art. 7 k.p.k. Uwagi te, jakkolwiek nie bardzo obszerne, swym stopniem szczegółowości odpowiadają poziomowi skonkretyzowania omawianych zarzutów apelacji, co prowadzi Sąd Najwyższy do wniosku, że nie doszło do rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k.

Z tych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.